

Land og Sandhed af den Grundlov, i hvilken Deres Majestæt og vi ved vor aslagte Ed have anerkjendt det uantastelige Grundlag for det danske Folks politiske Frihed.

I dette Valg er det vort trøstige Haab, at Kongens Visdom vil mødes med Folkets Duffer.

2. At Adressen overbringes Kongen af Formanden, Viceformændene og 12 af Thinget valgte Medlemmer.

Det paaligger efter Forretningsordenen mig at stille Forslag om Behandlingsmaaden af dette Forslag til Beslutning af Folkethinget. Dette vil ske i et følgende Møde.

Bed Folkethingetsmanden for Præstø Amts 2den Valgkreds (D. Christensen) er modtaget et Andragende fra Durs Sogneraad om Opførelse og Udstyrelse af et Sygehus m. m. der paa Ven.

Dette Andragende henvises til Finantsudvalget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om Pension for forhenværende Inspektør ved Hørsens Straffeanstalt Ferdinand Anthøn Mazanti, R. af D.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1877—78, Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)

Formanden (Berg): Denne Behandling kan ikke finde Sted uden Thingets Samtykke, da der ikke er gaaet den i Forretningsordenen foreskrevne Tid siden Betænkningens Fremkomst. Hvis Ingen udtaler sig derimod, anser jeg Samtykket for givet. (Ophold). Det er altsaa givet.

Lovforslagets eneste Paragraf og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (M. S. Larsen): Maa jeg strax gjenkalde i de ærede Medlemmers Erindring, hvilke de gjældende Regler ere angaaende Embedsmændenes Afgang til Pension. Det er en temmelig almindelig Misforstaaelse, at denne Pensionsret er af

saar stærk Natur, at Embedsmændene have uafviseligt et Krav paa Pension, medmindre der i Lovgivningen kan paavises særlige Udelukkelsesgrunde. Dette er dog ikke Tilfældet. Pension kan kun faas af den Embedsmand, som er i Stand til at dokumentere sin Ret dertil i Henhold til den gjældende Pensionslovgivning. Nu er Pensionsloven af 5te Januar 1851 bogstavelig set ikke udtømmende; der er Huller i den; men det er kun tilskyndende. I Virkeligheden angiver den saadanne Synspunkter for Afgang til Pension, at man ikke ret vel kan komme i Tvivl om, hvorledes ethvert mødende Tilfælde bør behandles. Man kan stille Embedsmændene i tre Klasser, for saa vidt Pensionsspørgsmaalet angaar. Den første Klasse Embedsmænd ere de, der ere blevne affledigede paa Grund af Alder, Svagelighed eller anden dem utilregnelig Aarsag. Disse have Ret til fuld Pension; de have en lov hjemlet Ret til at faae Pension og kunne i fornødent Fald gjøre denne Ret gjældende ved Søgemaal. Den anden Klasse er ikke saa heldig stillet, den har nok en Ud sigt; men om denne Ud sigt faar virkelig Betydning, beror paa Lovgivningsmagten. Det er de Embedsmænd, som omhandles i § 6 i Pensionsloven, hvor det hedder, at naar en Embedsmand afflediges paa Grund af Misligheder, der uden at medføre Embedsforbrydelse svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov. Den Ret, som denne Paragraf giver Embedsmanden, er altsaa den, at han kan kræve, at Administrationen, som har afflediget ham, skal bringe Spørgsmaalet om hans Pension ind for Lovgivningsmagten, og det beror saa paa denne, hvorledes den vil bedømme Forholdet, om den vil give Pension, og i saa Fald hvor Meget. Den tredje Klasse Embedsmænd ere de, der slet ingen Ret have til Pension. I § 5 i Pensionsloven staar, at Forbrydelse af Embede medfører Fortabelse af Retten til Pension; men det